

opkræve Skatten, som er paalagt vedkommende i Henhold til denne Lov. I det Tilfælde, hvor en enkelt Person er uden fast Ophold, vilde jeg mene, at det var hensigtsmæssigt at lade Forsørgelseskommunen opkræve den Skat, som den i Henhold til denne Lov havde Ret til. I saa Henseende forekommer det mig ganske nødvendigt at træffe en aldeles afgjort og klar Bestemmelse, fordi jeg, som sagt, ved, at Bestemmelsen i mange Tilfælde er omgaaet; en ganske lignende Bestemmelse fandtes nemlig i den gamle Lov.

En Bestemmelse i § 7 har været gjort til Genstand for meget stærk Kritik fra enkelte foregaaende Taleres Side, nemlig den, der lyder saaledes: „Ved Ligningen af Kommuneskat kan endvidere Indtægt af fast Ejendom for Ejers Vedkommende ikke ansættes til et mindre Beløb end 4 pCt. af den Kapital, som han ifølge Ejendommens Værdi . . . maa anses for at have indestaaende i Ejendommen”. Jeg indrømmer, at man ved en rent overfladisk Betragtning af denne Bestemmelse kan indvende ikke saa ganske lidt mod den. Som det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) sagde, er her Tale om Indkomstskat og ikke om Ejendomsskat, og dette er jo rigtigt. Men naar Forholdet er dette, at netop denne Ejendom betinger Indkomsten, forekommer det mig ikke let at skille de to Ting ad. Jeg nærer i det hele den Opfattelse, at man i langt højere Grad, end man hidtil har gjort, burde gaa over til at beskattede Betingelsen for Skatten, beskattede de Folk, som virkelig har Betingelse for at betale Skat. Det forekommer mig ogsaa, at man har Ret til at beskattede dem, og at man i Modsætning til nu bør gaa over til at beskattede Betingelsen for Indkomst. Dersom en Mand sidder med en Ejendom, som giver ham Betingelser for at erhverve en Indkomst, men han paa Grund af Drikfældighed eller sligt ikke faar denne Indkomst, er det ret tvivlsomt, om man kan sige, at den Mand, som drikker og derfor ingen Indkomst har, ingen Skat skal betale, hvorimod den Mand, der er flittig og har en Indtægt, beskattes af denne sin Indtægt. Jeg er ikke saa ganske sikker paa, at man uden videre kan sige om denne Bestemmelse, at den er fuldkommen meningsløs. Endelig gad jeg ogsaa vide, hvorledes man i det praktiske Liv skal bære sig ad, naar der ikke foreligger Selvangivelse; saa har man kun det at gaa ud fra: For saa vidt vedkommende er Ejer af en saa og saa stor Ejendom og derfor har en saa og saa stor Formue, maa man af denne Formue kræve en bestemt Sum.

Det er, forekommer det mig, ikke noget urimeligt Krav, at man der sætter de 4 pCt., som er almindelig Sparekasserente, og det er jo netop den Bestemmelse, som indeholdes i Lovforslaget. Jeg finder derfor, at denne Bestemmelse er udmærket, og jeg tror ogsaa nok, det skal vise sig i Praxis, at den vil virke ret hensigtsmæssigt.

Saa kommer vi endelig til § 10, som angaar Bestemmelserne om Skatten til Erhvervskommunen. Her forekommer det mig, at man med megen Ret maa kræve dette eller i hvert Fald noget i Retning af det, som er krævet i dette Lovforslag. Jeg synes, det er rimeligt, naar en Mand har en Indtægt i en Kommune, at man ogsaa skal have Lov til at beskattede den eller i hvert Fald en Del af hans Indtægt. Jeg er noget enig med det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen), naar han sagde, at det var en Forringelse af Lovforslaget, naar man deri siger: Dog er undtaget et saa stort Beløb som 2,500 Kr. Jeg kunde tænke mig, at man gik lidt nedad. Jeg mener, at det kunde være hensigtsmæssigt, at man fritog et vist Beløb; men det forekommer mig, at man er gaaet lovlig højt op. Jeg vilde foretrække, at man foreslog 2,000 Kr. f. Eks. i Stedet for 2,500 Kr., thi det sidste Beløb betyder jo i mange Tilfælde, at en anseelig Indtægt i Virkeligheden ikke kommer til at svare Erhvervsskat. For øvrigt kunde jeg ønske, at man gik over til et fuldstændigt andet Grundlag, hvad Erhvervsskatten angaar, fordi det forekommer mig, at naar der er Tale om en Lov som denne, er der et Hovedhensyn, som jeg synes, man bør lægge særlig Vægt paa, og det er, at man gør Loven saa enkel og klar som muligt. Dette er nemlig en Lov, som Dag ind og Dag ud skal bruges af de, lad mig sige, almindelige Mennesker, som sidder ude omkring i Kommunerne, og der er adskillige Bestemmelser i denne Erhvervsskattelovgivning, som er saa indviklede, at man virkelig kunde have nødig at ansætte en Jurist i hver Kommune for at rede disse Bestemmelser ud. Jeg skal i saa Henseende blot henvisse til § 14, som indeholder saa mange Bestemmelser af en saadan Art, at det forekommer mig aldeles urimeligt at sende en saadan Lov ud til de almindelige Mennesker og sige: Her har I noget, som I ganske vist ikke forstaar at benytte, men I skal benytte det alligevel. Jeg synes, at man maa komme over paa en anden Bø. Naar der her er Tale om en Indkomst, som er pligtig til Erhvervsskat, siger man ganske simpelt til Opholdskommunen og Erhvervskommunen: Vær saa god, I maa dele den